

Daniels bok - nummer ett hundre og åttifem

Guddommelighet legemliggjort: Peters dype bekjennelse og dens implikasjoner

Jeff Pippenger
2024-04-15

Da Peter fremførte sitt svar på Kristi spørsmål om hvem disiplene sier at Kristus er, fastslo han at Jesus var den salvede, Kristus, Messias. Han sa også at han var Guds Sønn.

Da Jesus kom til traktene ved Cæsarea Filippi, spurte han sine disipler og sa: Hvem sier folk at jeg, Menneskesønnen, er? Og de sa: Noen sier at du er Johannes Døperen; andre Elias; atter andre Jeremias eller en av profetene. Han sier til dem: Men dere, hvem sier dere at jeg er? Da svarte Simon Peter og sa: Du er Kristus, den levende Guds Sønn. Og Jesus svarte og sa til ham: Salig er du, Simon Barjona; for kjøtt og blod har ikke åpenbart dette for deg, men min Far i himmelen. Og jeg sier deg også: Du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den. Og jeg vil gi deg nøklene til himlenes rike; og hva du enn binder på jorden, skal være bundet i himmelen; og hva du enn løser på jorden, skal være løst i himmelen. Matteus 16:13–19.

Gjennom Peter fremstilte Den Hellige Ånd den vesentlige sannheten som de hundre og førtifire tusen må forstå. Han gjorde det i Panium, som var Cæsarea Filippi. Panium er den helligste tempelplass i tilbedelsen av dragen, for Hellas representerer verden, og verden i de siste dager er De forente nasjoner, som er dragens jordiske representant. «Helvetes porter» er et navn på Pans tempel, den greske geiteguden. Tempelet var bygd foran en hule som inneholdt Paniums kilde. Paniums kilde gav næring til Jordanelven, som er et symbol på Kristus.

Navnet «Jordan» betyr «den som stiger ned», og den begynner sitt løp i fjellområdet i det nordlige Israel, idet den henter sin hovedkilde fra kildene ved Hermon-fjellet, den høyeste toppen i Hermonfjellene, hvor kilden som kalles «helvetes porter», er lokalisert. Hermon betyr «hellig», og «Jordan» betyr «å stige ned». Jordanelven renner fra høylandet ved Hermon-fjellet og stiger ned gjennom Jordandalen, og når til slutt Dødehavet, som er det laveste punktet på jordens overflate.

Vannene som nærer Jordanelven, som har sitt utspring i Pans tempel, og som til sist når jordens laveste punkt, representerer den nedstigning Guds Sønn foretok da Han forlot det høyeste hellige fjell for å stige ned til denne verdens laveste «døde hav». Kristi nedstigning fra himmelen til korsets død representerer også at Han tok den falne menneskeslektens kjød på Seg, for Hans ferd fra himmelen til korset ble nærret av de vann som hadde sitt utspring i «helvetes porter».

Dødehavet er ikke bare det laveste stedet på jorden, men også det salteste vannet på jorden, ni ganger saltere enn havet. Kristi død på korset, forbildet ved Dødehavet, er stedet der Han stadfestet sin pakt med de mange.

Og hver offergave av ditt matoffer skal du krydre med salt; du skal ikke la din Guds pakts salt mangle fra ditt matoffer; med alle dine offer skal du ofre salt. 3 Mosebok 2:13.

På veien fra kildene ved Hermonfjellet passerer Jordanelven gjennom Galileasjøen, som også er kjent som Tiberiasjøen og Kinneretsjøen. Galilea betyr et «hengsel» eller et «vendepunkt». Tiberius er navnet på den romerske herskeren som fulgte etter Augustus Cæsar, og på grunn av sjøens form kalles den Kinneret, som betyr «en harpe» eller «en lyre». Vendepunktet for menneskeheten kom da keiser Tiberius regjerte og Jesus ble korsfestet, og hver harpe i himmelen ble brakt til taushet. Jordanelvens geografiske vitnesbyrd i forbindelse med «helvetes porter», som er tempelet til den greske guden Pan, taler til det vitnesbyrdet som Peter forkynnte ved Den Hellige Ånds inspirasjon.

Kristi inkarnasjon var foreningen av guddommelighet og menneskelighet som fant sted da Guds guddommelige Sønn tok på seg menneskelig kjød og således forente guddommelighet med menneskelighet, slik dette er fremstilt ved vannene fra Pans kilde som nærer Jordanelven. Det som næret Pans kilde, var duggen, regnet og snøen som falt over Hermons fjell, hvor Hermon representerer det «hellige» fjell, som er Jerusalem der oppe.

En sang ved festreisene. Av David. Se, hvor godt og hvor liflig det er når brødre bor sammen i enhet! Det er som den kostelige salven på hodet, som fløt ned over skjegget, ja, Arons skjegg, og som fløt ned til kanten av hans klær. Som Hermons dugg, som faller ned over Sions fjell. For der har Herren befalt velsignelsen, liv til evig tid. Salmene 133:1–3.

Den «kostelige salven» som rant nedover Arons skjegg, var den oljen som ble brukt da han og hans sønner ble salvet til Guds prester.

Og du skal ta av blodet som er på alteret, og av salvingsoljen, og stenke det på Aron og på hans klær og på hans sønner og på hans sønners klær med ham; og han skal være helliget, og hans klær, og hans sønner, og hans sønners klær med ham. 2 Mosebok 29:21.

Peter ga uttrykk for alle disiplenes bekjennelse, og ved å gjøre det ga han uttrykk for bekjennelsen til de hundre og førtifire tusen, som skal salves som et forent presteskap som løftes opp som et banner. «Oljen» som salvet Aron, var også som duggen fra Hermon-fjellet og også duggen over Sions fjell. «Oljen» og «duggen» er budskapet som representerer Den Hellige Ånds salvelse.

Lytt, dere himler, så vil jeg tale; og hør, du jord, min munns ord! Min lære skal dryppe som regnet, min tale falle som dugg, som finregn over det spede gress og som regnskurer over urtene. For jeg vil forkynne Herrens navn; gi vår Gud storhet! 5 Mosebok 32:1–3.

«Duggen» er den «læren» som faller på Sions fjell, og den er salvelsens «olje» som forener de hundre og førtifire tusen, som er Guds prester i de siste dager. Læren drypper som regn og faller som dugg fordi den blir «forkynt». Den blir forkynt fordi himmel og jord skal lytte og høre ordene fra Hans munn, gjennom et forent presteskap som er banneret som forkynner budskapene i Midnattsropet og Høye Rop.

Hvor vakre på fjellene er føttene til ham som forkynner gode budskap, som kunngjør fred; som forkynner gode budskap om godt, som kunngjør frelse; som sier til Sion: Din Gud regjerer! Dine vektere skal løfte røsten; sammen skal de heve sang: for de skal se ansikt til ansikt, når Herren fører Sion tilbake. Bryt ut i jubel, syng sammen, dere Jerusalems ruiner: for Herren har

trøstet sitt folk, han har gjenløst Jerusalem. Herren har blottet sin hellige arm for alle folkeslags øyne; og alle jordens ender skal se vår Guds frelse. Jesaja 52:7–10.

De siste dagers vektere, representert ved Peter, forkynner frelse og fred, og de skal være forent, for de skal se hverandre i øynene. Dette skjer når «Herren vender Sion tilbake». Det hebraiske ordet som er oversatt med «vender tilbake», betyr å «vende om». Når Herren vender Sion om, betyr det at Sion hadde vært i fangenskap, slik dette er framstilt ved adspredelsen, og det blir vendt om når fangenskapet opphører.

For så sier Herren: Når sytti år er fullendt i Babylon, vil jeg se til dere og oppfylle mitt gode ord til dere ved å føre dere tilbake til dette sted. For jeg vet hvilke tanker jeg tenker om dere, sier Herren, fredstanker og ikke ulykkestanker, for å gi dere framtid og håp. Da skal dere påkalle meg, og dere skal gå av sted og be til meg, og jeg vil høre på dere. Dere skal søke meg og finne meg når dere søker meg av hele deres hjerte. Og jeg vil la meg finne av dere, sier Herren. Jeg vil gjøre ende på deres fangenskap og samle dere fra alle folkene og fra alle de steder jeg har drevet dere bort til, sier Herren, og jeg vil føre dere tilbake til det sted som jeg lot dere bli ført bort fra i fangenskap. Jeremia 29:10–14.

Alle profetene henvender seg til de siste dager, og i de siste dager befinner Hans folk seg i et fangenskap som skal bli vendt om, for å oppfylle profetiens vitnesbyrd.

Ordet som kom til Jeremia fra Herren, og som lød: Så sier Herren, Israels Gud: Skriv alle de ord som jeg har talt til deg, i en bok. For se, dager kommer, sier Herren, da jeg vil vende mitt folk Israels og Judas fangenskap, sier Herren; og jeg vil føre dem tilbake til det land som jeg gav deres fedre, og de skal ta det i eie. Jeremia 30:1–3.

Etter tre og en halv dags søvn, slik Lasarus sov i fire dager og Daniel sørget i tjueén dager, oppvekker Mikael de to vitnene, som er hans siste-dagers-folk, og fører dem inn i enhet og salver dem også ved et budskap som blir kunngjort over hele verden. Dette budskapet er Hermon-fjellets «dugg» (det hellige fjell), som nærer Pans kilde, som deretter nærer Jordanelven. Salvelsen som fullbyrdes ved dette budskapet, representerer Jesu salvelse, som markerte da han ble Kristus, slik Peter identifiserte.

Da Peter identifiserte Kristus som Guds Sønn, fremstilte han Kristus som både Guds Sønn og Menneskesønnen, slik dette fremstilles ved vannene fra «dødsrikets porter» som nærer Jordan-elven. Peters bekjennelse ble til ved Den Hellige Ånds inspirasjon, og det var denne sannheten – at Jesus var Kristus, den Salvete, og at Han var både Gud og menneske – som Jesus identifiserte som den sannhet som skulle være sentrum for kampen mot Guds folk i de siste dager, og som Kristus lovet skulle seire, for «dødsrikets porter» skal ikke få makt over denne sannhet.

Sannheten er at den 11. september 2001, likesom Jesus ble salvet ved sin dåp, begynte beseglingen av de hundre og førtifire tusen, og i denne historien ville det komme en skuffelse som skulle drepe Hans siste-tidsfolk, inntil Han oppreiste dem og vendte deres fangenskap. Oppstandelsens prosess omfatter foreningen av Hans folk til en mektig hær som løftes opp som et banner. Arbeidet med å oppreise, rense, forene og løfte opp, etter døden i gatene, er framstilt i vers ti til femten i Daniel kapittel elleve, så vel som i andre bibelske avsnitt. Men i vers tretten til femten har Kristus igjen

ført sine disipler til Caesarea Philippi, til Panium, og det er der Guds segl innprentes for evigheten.

Først når vi forstår dybden i disse fakta, kan vi erkjenne de sannhetsåpenbaringer som finnes i vitnesbyrdet fra Caesarea Filippi. I det attende verset i det sekstende kapittelet i Matteus blir Simon Barjonas navn forandret til Peter, noe som symboliserer de hundre og førtifire tusen, slik det tidligere er påpekt i en nylig artikkel. Den matematiske åpenbaringen som er etablert i verset, opphøyer Jesus som den vidunderlige Tallmester, for ikke bare kan Peter forstå å representere hundre og førtifire tusen, men Matteus 16:18 er også det matematiske symbolet for «phi».

Før vi behandler matematikken knyttet til «phi», bør det bemerkes at «phi» er en del av ordet «Philippi», det andre av de to navnene på byen Panium. Vers atten identifiserer at Jesus talte til Peter på hebraisk, noe som ble nedtegnet på gresk og senere oversatt til engelsk. Disse tre trinnene viser Kristi kontroll over sitt Ord. Når ordet betraktes i lys av det matematiske systemet med å multiplisere de nummererte posisjonene, identifiserer det at navnet Peter tilsvarer ett hundre og førtifire tusen, og understreker således Jesus som den Vidunderlige Tallssetter. I det samme verset, hvor Jesus forkynner at Han vil bygge sin kirke, styrte den Vidunderlige Tallssetter oversettelsesprosessen for å sikre at sannheten som er fremstilt i vers atten i kapittel seksten, skulle representere det matematiske symbolet «phi».

Og jeg sier også deg at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke, og helvetes porter skal ikke få makt over den. Matteus 16:18.

Hans menighet er ikke bare bygget på læren om at Jesus er Kristus, og at Han er Guds Sønn, men også på det faktum at Han er Ordet, og Ordet skapte og styrer alle ting, deriblant matematikk, grammatikk og menneskenes gjerninger.

I ham har også vi fått en arv, idet vi var forutbestemt etter hans forsett, han som virker alle ting etter sin egen viljes råd. Efeserne 1:11.

Phi, ofte representert ved den greske bokstaven ϕ (phi), er en matematisk konstant som er omtrent lik 1,618033988749895. Dette tallet er kjent som det gylne snitt eller den guddommelige proporsjon. Det er et «irrasjonalt tall», noe som betyr at det ikke kan uttrykkes som en enkel brøk, og dets desimalfremstilling fortsetter uendelig uten å gjenta seg.

Det gylne snitt har mange bemerkelsesverdige egenskaper og fremtrer i ulike sammenhenger innen matematikk, kunst, arkitektur, naturen og andre felter. Det finnes ofte i geometriske former, som rektangler, femkanter og dodekaedre, der forholdet mellom den lengre siden og den kortere siden er lik phi.

I kunst og arkitektur antas det gylne snitt å skape estetisk tiltalende proporsjoner. Det har gjennom historien vært brukt av kunstnere og arkitekter, fra oldtidens sivilisasjoner til renessansen og videre, til å utforme komposisjoner, bygninger og kunstverk. I matematikken forekommer det gylne snitt i ulike matematiske ligninger og tallfølger, herunder Fibonacci-følgen, der hvert ledd er summen av de to foregående leddene. Etter hvert som leddene i Fibonacci-følgen øker, nærmer forholdet mellom påfølgende ledd seg phi.

I vers 16:18 finner vi det matematiske phi (1,618 ...). Jesus, den Gud «som virker alle ting etter sin egen viljes råd», bestemte seg for å plassere sin signatur som Palmoni, det vidunderlige tall, eller hemmeligheters teller, i den profetiske geografi som identifiserer slagmarken for hans menighet mot helvetes porter i de siste dager. På den profetiske slagmarken representerte han, gjennom sin kontroll over tallene, de hundre og førtifire tusen ved «Peter», han som fikk sitt navn forandret fra «Simon», den som hører duens budskap, til «Peter», og markerte dermed de hundre og førtifire tusen som sitt paktsfolk i de siste dager.

«Klippen» som Han valgte å bygge sin kirke på, er grunnklippen, grunnvollen og den fremste hjørnestein i de «sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks, for det finnes ingen sann grunnvoll som ikke er Kristus. Fra Kristi dåp, da Simon «hørte» duen sitt budskap, til korset ved Dødehavet, i ett tusen to hundre og seksti dager, var det et morgen- og kveldsoffer, to ganger hver dag, unntatt på den siste dagen av de ett tusen to hundre og seksti dagene; for på den dagen unnslopp kveldsofferet presten, og på korset døde Kristus som det to tusen fem hundre og tjuende offer.

«Alt er redsel og forvirring. Presten er i ferd med å slakte offeret; men kniven faller fra hans kraftløse hånd, og lammet slipper unna. Forbilde har møtt motbilde i Guds Sønnens død. Det store offer er blitt brakt. Veien inn i det aller helligste er åpnet. En ny og levende vei er beredt for alle. Ikke lenger behøver den syndige, sørgende menneskehet å vente på yppersteprestens komme.» Slektenes håp, 757.

«Klippen» som Han ville bygge sin kirke på, er hjørnesteinen som bygningsmennene forkastet; dens tall er «to tusen fem hundre og tjue». I ett kort vers fremstiller Kristus seg selv som Mester over alle ting, og når Han gjør det, står og taler Han i vers tretten til femten i det ellefte kapittel av Daniel.

Og jeg sier også deg at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min menighet; og dødsrikets porter skal ikke få makt over den. Matteus 16:18.

Vi vil fortsette denne studien i neste artikkel.

«De skjulte ting hører Herren vår Gud til; men de åpenbarte ting hører oss og våre barn til for evig.» 5 Mosebok 29,29. Hvordan Gud utførte skapelsesverket, har Han aldri åpenbart for mennesker; menneskelig vitenskap kan ikke utforske den Høyestes hemmeligheter. Hans skapende makt er like ubegripelig som Hans eksistens.

«Gud har tillatt at en flom av lys er blitt utøst over verden både innen vitenskap og kunst; men når menn som gir seg ut for å være vitenskapelige, behandler disse emnene ut fra et rent menneskelig synspunkt, vil de visselig komme til gale slutninger. Det kan være uskyldig å spekulere utover det Guds ord har åpenbart, dersom våre teorier ikke motsier de fakta som finnes i Skriften; men de som forlater Guds ord og søker å forklare Hans skaperverk ut fra vitenskapelige prinsipper, driver omkring uten sjøkart eller kompass på et ukjent hav. De største ånder blir, dersom de ikke ledes av Guds ord i sine undersøkelser, forvirret i sine forsøk på å spore sammenhengen mellom vitenskap og åpenbaring. Fordi Skaperen og Hans verk ligger så langt utover deres fatteevne at de er ute av stand til å forklare dem ved naturlovene, betrakter de Bibelens historie som upålitelig. De som tviler på påliteligheten av beretningene i

Det gamle og Det nye testamente, vil bli ledet til å gå ett skritt videre og tvile på Guds eksistens; og når de så har mistet sitt anker, blir de overlatt til å kastes hit og dit mot vantroens skjær.»

«Disse menneskene har mistet troens enfold. Det bør være en fast tro på den guddommelige autoriteten i Guds hellige Ord. Bibelen skal ikke prøves etter menneskers forestillinger om vitenskap. Menneskelig kunnskap er en upålitelig veileder. Skeptikere som leser Bibelen for å kverulere, kan, på grunn av en ufullkommen forståelse av enten vitenskapen eller åpenbaringen, hevde å finne motsetninger mellom dem; men rett forstått er de i fullkommen harmoni. Moses skrev under ledelse av Guds Ånd, og en riktig teori om geologi vil aldri gjøre krav på oppdagelser som ikke kan bringes i samsvar med hans utsagn. All sannhet, enten i naturen eller i åpenbaringen, er i alle sine manifestasjoner i overensstemmelse med seg selv.»

«I Guds ord reises mange spørsmål som de mest dyptlærde forskere aldri kan besvare. Oppmerksomheten henledes på disse emnene for å vise oss hvor mye det finnes, selv blant dagliglivets alminnelige ting, som endelige sinn, med all sin påberopte visdom, aldri fullt ut kan forstå.»

«Likevel mener vitenskapsmenn at de kan fatte Guds visdom, det som Han har gjort eller kan gjøre. Den forestilling råder i stor utstrekning at Han er begrenset av sine egne lover. Mennesker benekter enten eller overser Hans eksistens, eller mener å kunne forklare alt, ja selv Hans Ånds virke på menneskehjertet; og de ærer ikke lenger Hans navn eller frykter Hans makt. De tror ikke på det overnaturlige, fordi de ikke forstår Guds lover eller Hans uendelige makt til å fullbyrde sin vilje gjennom dem. Slik uttrykket «naturens lover» vanligvis brukes, omfatter det det som mennesker har vært i stand til å oppdage med hensyn til de lover som styrer den fysiske verden; men hvor begrenset er ikke deres kunnskap, og hvor vidt er ikke det område hvor Skaperen kan virke i samsvar med sine egne lover og likevel helt utover endelige veseners fatteevne!»

«Mange lærer at materien besitter livskraft — at visse egenskaper blir meddelt materien, og at den deretter overlates til å virke ved sin egen iboende energi; og at naturens virksomhet foregår i samsvar med faste lover, som Gud selv ikke kan gripe inn i. Dette er falsk vitenskap og støttes ikke av Guds ord. Naturen er sin Skapers tjener. Gud opphever ikke sine lover eller virker i strid med dem, men Han bruker dem stadig som sine redskaper. Naturen vitner om en intelligens, et nærvær, en virksom energi, som virker i og gjennom dens lover. I naturen finnes Faderens og Sønnens stadige virksomhet. Kristus sier: «Min Far arbeider inntil nå, og jeg arbeider.» Johannes 5:17.»

«Levittene sang i sin lovsang, slik den er nedtegnet hos Nehemja: ‘Du, ja du alene, er Herren; du har skapt himmelen, himlenes himmel, med hele deres hær, jorden og alt som er på den, ... og du holder dem alle i live.’ Nehemja 9:6. Når det gjelder denne verden, er Guds skapergjerning fullført. For ‘gjerningene var fullført fra verdens grunnvoll ble lagt.’ Hebreerne 4:3. Men hans kraft er fortsatt virksom ved å opprettholde det han har skapt. Det er ikke slik at den mekanisme som én gang er satt i bevegelse, fortsetter å virke ved sin egen iboende kraft, at pulsen slår og åndedrag følger åndedrag; men hvert åndedrag, hvert hjerteslag, er et vitnesbyrd om den altgjennomtrengende omsorg fra ham i hvem ‘vi lever, og rører oss, og er til.’

Apostlenes gjerninger 17:28. Det er ikke på grunn av iboende kraft at jorden år etter år frembringer sin rikdom og fortsetter sitt løp rundt solen. Guds hånd leder planetene og holder dem på plass i deres ordnede gang gjennom himmelrommet. Han 'fører deres hær ut i talte skarer; han kaller dem alle ved navn. Fordi hans kraft er så stor, og han er så veldig i styrke, mangler ikke én.' Jesaja 40:26. Ved hans kraft blomstrer vegetasjonen, bladene springer ut og blomstene folder seg ut. Han 'lar gresset gro på fjellene' (Salme 147:8), og ved ham blir dalene fruktbare. 'Alle dyrene i skogen ... søker sin føde hos Gud,' og hver levende skapning, fra det minste insekt og opp til mennesket, er daglig avhengig av hans forsynende omsorg. Med salmistens skjønne ord: 'Alle venter de på deg.... Det du gir dem, samler de; du åpner din hånd, de mettes med gode gaver.' Salme 104:20, 21, 27, 28. Hans ord råder over naturkreftene; han dekker himmelen med skyer og bereder regn for jorden. 'Han lar snø falle som ull, rim strør han ut som aske.' Salme 147:16. 'Når han lar sin røst lyde, blir det et brus av vann i himmelen, og han lar skyene stige opp fra jordens ende; han gjør lyn for regnet og fører vinden fram fra sine forrådskamre.' Jeremia 10:13.»

«Gud er grunnvullen for alt. All sann vitenskap er i harmoni med hans gjerninger; all sann utdannelse leder til lydighet mot hans styre. Vitenskapen åpner nye undere for vårt blikk; den stiger høyt og utforsker nye dyp; men den frembringer intet fra sine undersøkelser som strider mot den guddommelige åpenbaring. Uvitenhet kan søke å støtte falske oppfatninger av Gud ved henvisninger til vitenskapen, men naturens bok og det skrevne ord kaster lys over hverandre. Slik blir vi ledet til å tilbe Skaperen og til å ha en forstandig tillit til hans ord.» Patriarker og profeter, 113–115.